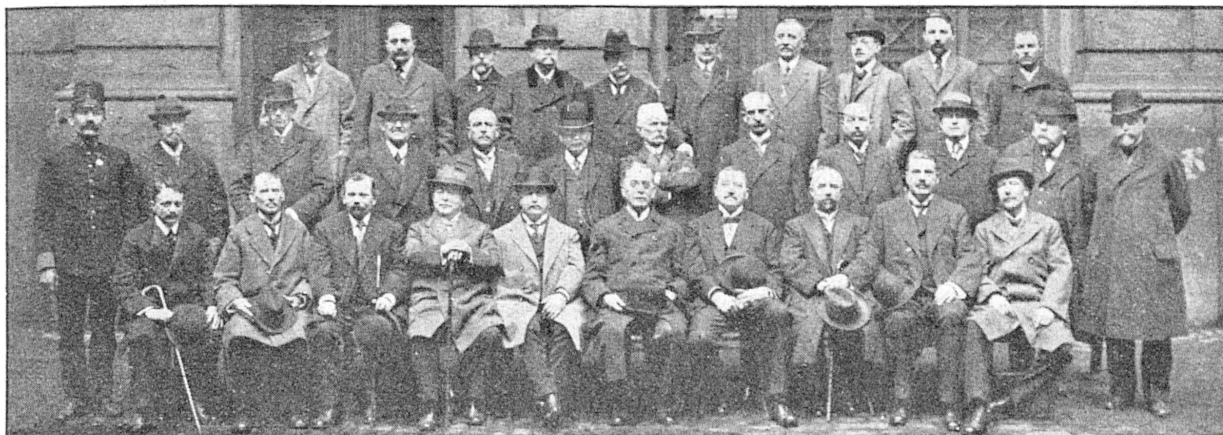

Poslední pražská porota za Rakouska.

V posledním čísle minulého ročníku přinesli jsme fotografii prvních porotců samostatného československého státu u zem. trestního soudu v Praze.

Laskavostí pana dvor. rady Stan. Boučka byla nám zapůjčena zajímavá fotografie zobrazující poslední rakouskou porotu u téhož soudu, jež byla vylosována pro II. porotní období roku 1914. Vypuknutím války přestala pak působnost porot a obnovena byla až ke konci roku 1918.

Na fotografii, jež je zajímavou památkou, jsou zobrazeni od leva do prava porotci, po př. soudci:

V první řadě (sedící): Emil Pan, posl. Václ. Karbus, Frant. Šmíd, JUC. Frant. Zvěřina, Ant. Polák, president zem. tr.

soudu dr. Matouš, rada z. s., dnes dvorní rada a předseda II. senátu Stan. Bouček, J. Schöffler, inž. architekt Gust. Papež a majitel knihtiskárny Ed. Beaufort.

V druhé řadě: dr. Čeněk Micko, Frant. Vyhňálek, Frant. Miltner, Boh. Pecka, Ant. Hašek, Frant. Šercel, Frant. Brejcha, Boh. Koula, Jos. Palla, Bedř. Benda a Karel Holan.

Ve třetí řadě: Čeněk Kotal, Adolf Bergmann, Karel Fiala, Fr. Černý, Josef Palla, Jindř. Vaněk, Ant. Hofbauer, Jos. V. Novák, známý vinárník z Myslíkovy ul. Jos. Hora a Ant. Slabý.

Nalevo po straně stojí dozorce vězňů v tehdejší rakouské uniformě.

„Vy jste upřímné, opatrné a poctivé děvče, Miládko, mám k vám důvěru,“ pochvalovala si paní.

„Tak, teď sem si to dobře zafírovala!“ pochvalovala si v duchu Milada. „Teď je to sichr, že ta husa nechá všecko vodemknutý.“

A také ano. Paní měla po ušlechtilém Miladčíně proslovu ke své služce takovou důvěru, že jí ani nenapadlo používat klíčů k tomu, k čemu jsou, totiž k zamykání věcí, o které nechceme lehce přijít.

Tak to šlo dva měsíce. Škubánky vůbec ani nepřišly na stůl (musíme tomu hodnému děvčeti v něčem vyhovět, říkala paní) a všechny skříně a zámky a zásuvky byly tu stále k volnému použití (nesmíme urážet to poctivé děvče, říkala paní...).

Po dvou měsících ztratil se povlak, pak 14 kapesníků, později zelený plášť, s pláštěm prádlo, s prádlem kožená kabelka, s kabelkou peníze a s tím vším i Milada, to upřímné, poctivé děvče.

Miladu našli a vr. r. Dobr. Souček ji soudil. Ani se příliš nenamáhala, krádež zapírat, ale hájila se:

„Já jsem charakter, pane rado, já jí to říkala hned první den. Povídala jsem jí: milostpaní, zavíraj si všecko, nenechávaj nikde nic povalovat! Ale vona ne! Vona mě furt pro-

vocírovala, furt nechávala všecko všude votevřený! Copak si taková panička myslí, že je člověk z kamene? Dyť jsem taky jen křehký tvor, pane rado, no né? Já za nic nemůžu, to všecko vona. Já jí to radila dobře. Neuposlechla mne, dělala mi to jako na truc, a teď mě ještě žaluje! Jo, jo, pane rado, některý paničky nevědí bujností co dělat!“

A tak jí pan rada dal šesti týdnů, a poněvadž byla pro krádež již trestána, nepodmínečně.

Zapáchající lupič.

(Zemský trestní soud v Opavě.)

Zemský trestní soud v Opavě zabýval se minulý týden zlodějem, který se prozradil svým zápachem. Richard Herold, 23letý mladík, měl již několik vroubků, takže se úřady rozhodly, napravit ho v donucovací pracovně. Zde se mu však nelíbilo a hleděl všemožně z polepšovny prchnouti. To se mu povedlo. Když se dostal do nemocnice v Šumperku, utekl odtud v květnu minulého roku i s nemocničním prádlem. Navštívil pak svého strýce ve Špachově, od něhož si odnesl na památku 4230 Kč a nějaké šatstvo. V Ostravě našel pracovní knížku, žil pod cizím jménem